

Čís. 4972.

Poslední věta Šu 2 (2) konk. ř. nevztahuje se na výsadní pohledávky ve smyslu Šu 23 vyr. ř.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, R I 327 25.)

Soud první stolice zastavil k návrhu správce úpadkové podstaty firmy B. a spol. exekuce proti úpadkové podstatě. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Ojmenění veřejné společnosti B. a spol. bylo zahájeno vyrovnávací řízení dne 5. února 1924, dne 12. května 1924 bylo zastaveno a téhož dne vyhlášen úpadek. Exekuce, o něž tu jde, byly povoleny dne 9. (14.) února 1924 a vykonány dne 20. února 1924. Exekuce tyto byly tudíž povoleny a vykonány za řízení vyrovnávacího, ježto se jednalo o pohledávky zaměstnanců dlužníka na služebních požitcích za poslední rok před zahájením vyrovnávacího řízení, jakož i o pohledávky těchto osob pro předčasné zrušení služebního poměru, jež dle Šu 23 čís. 3 vyr. řádu v doslovu zákona ze dne 20. června 1922, čís. 190 sb. z. a n. požívají ve vyrovnávacím řízení přednostního práva až do výše 24.000 Kč, pročez nejsou dle Šu 10 (4) vyr. ř. dotčeny vyrovnávacím řízením, musí býti dle Šu 46 (2) plně uspokojeny. Dle Šu 2 konk. rádu trvají účinky zahájení vyrovnávacího řízení až do vyhlášení úpadku, byl-li úpadek vyhlášen zároveň se zastavením vyrovnávacího řízení. Šedesátidenní lhůtu Šu 12 konk. ř. jest v tomto případě počítati ode dne zahájení řízení vyrovnávacího. To platí dle Šu 2 konk. r. pouze ohledně pohledávek, jichž se vyrovnávací řízení dotklo, nikoliv však ohledně pohledávek, jež zůstaly vyrovnávacím řízením nedotčeny. Ježto pohledávky, o něž tu jde, nebyly dotčeny vyrovnávacím řízením, neplatí o nich ustanovení Šu 2, poslední odstavec konk. ř., že šedesátidenní lhůtu jest počítati ode dne zahájení vyrovnávacího řízení. Úpadek byl však vyhlášen teprve dne 12. května 1924, nehasla proto oddělná práva, jichž bylo nabyto již dne 20. února 1924 a exekuce nebylo zastaviti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs odkazuje se na správné odůvodnění napadeného usnesení, které vývody rekursu nijak nebylo vyvráceno. Jde o výsadní pohledávky ve smyslu Šu 23 vyr. ř., které podle Šu 10 (4) vyr. ř. nejsou dotčeny vyrovnávacím řízením s jedinou výjimkou, že na základě takovýchto pohledávek nelze za vyrovnávacího řízení učiniti návrh na vyhlášení úpadku; pohledávky tyto dlužno podle Šu 46 (2) vyr. ř. úplně zaplatiti a pohledávky tyto neposkytují podle Šu 39 (1) vyr. ř. věřitelům hlasovacího práva. Tyto výsadní pohledávky nejsou postiženy zákazem Šu 10 (1) vyr. ř., že po zavedení vyrovnávacího řízení pro pohledávky proti dlužníku nelze nabýti na dlužníkových věcech soudcovského práva zástavního neb uspokojovacího. Ale pro tyto pohledávky neplatí ani ustanovení Šu 12 vyr. ř., že oddělovací práva, kterých bylo nově nabyto v posledních 60 dnech před zahájením vyrovnávacího řízení exekucí

uspokojovací nebo uhražovací, kromě oddělovacích práv nabytých pro veřejné dávky, zaniknou zahájením řízení. Nemohl tedy účinek ten nastati ani tenkrát, když, jako v tomto případě, úpadek byl vyhlášen zároveň se zastavením vyrovnávacího řízení (§ 2 (2) konk. ř.), neboť i zde jde o účinek vyrovnávacího řízení. Jde-li o pohledávky, požívající přednostního práva podle §u 23 vyr. ř., má se věc až na onu výjimku, že na základě takových pohledávek nelze za vyrovnávacího řízení učiniti návrh na vyhlášení úpadku, právě tak, jako by vyrovnávací řízení vůbec nebylo bývalo zahájeno, a jest proto mylným názor stěžovatelky, že ustanovení §u 2 (2) konk. ř. nečiní prý ve směru tom rozdílu, dotýká se i pohledávek §u 23 vyr. ř. nehledíc k tomu, že soudcovských zástavních práv, o která jde, nebylo ani nabyto ve lhutě §u 12 vyr. ř. nýbrž, jak připouští to § 10 (4) vyr. ř., po zahájení vyrovnávacího řízení, arci mnohem dříve, než 60 dní před vyhlášením úpadku (§ 12 konk. ř.).

Čís. 4973.

Do usnesení rekursního soudu, jímž dle §u 51, odstavec druhý, c. ř. s. uložena prvému soudu náhrada útrat, jest dovolací rekurs přípustným.

Pokud nelze uložit soudu náhradu útrat dle §u 51, odstavec druhý, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, R I 328 25.)

K žádosti o svolení k výpovědi nájmu zavedl soud první stolice sporné řízení a vydal příkaz k vyklizení. Rekursní soud zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením a uložil prvému soudu, by jednal po zákonu a znovu rozhodl a uložil soudu náhradu útrat zrušeného řízení i řízení opravného.

Nejvyšší soud změnil k rekursu soudce napadené usnesení v ten rozum, že se ohledně stěžovatele útraty zrušeného jakož i opravného řízení navzájem zrušují.

D u v o d y:

Co do přípustnosti jest rekurs zajisté oprávněn i vzhledem k nynějšímu doslovu §u 528 c. ř. s., vylučujícimu opravný prostředek do rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat, ježto předpis §u 514 odstavec třetí c. ř. s. nebyl výslovně zrušen, a má tudíž toto ustanovení nadále platnost. Též po stránce věcné je rekurs oprávněn. Výtka, že soud první stolice zavedl bez ohledu na postup stran a platné předpisy zmatečné jednání, netýče se stěžovatele, jenž vyřídil jen námitky proti návrhu na výpověď na vyzvání soudu vydané jiným soudem. Další postup stěžovateluv, i kdyby věcně nebylo s ním ve všem souhlasiti, není důvodem k opatření podle §u 51 c. ř. s., jež učinil rekursní soud.